

Elegie voor Haydn in droef koper en klaaglijke cello's

MUZIEK De bijvangst van het Haydnjaar heet Luigi Cherubini. De ZaterdagMatinee hingelde zijn *Chant sur la mort de Joseph Haydn* binnen, een treurwerk dat Cherubini in 1805 schreef nadat hij had begrepen dat zijn Weense idool was overleden. Haydn, springlevend, kon de humor wel waarderen. Hij bood zelfs aan naar Cherubini's woonplaats Parijs te komen om het stuk te dirigeren.

Helaas checkte een ijverige Matinee-toelichter de fijne anekdote stuk. Pas in 1809, toen Haydn werkelijk ging hemelen, gaf Cherubini aan een oorspronkelijke lofzang het karakter van elegie. Hij hoefde er alleen maar een andere tekst onder te plakken.

Het droeve koper, de beslagen altviolen en de klaaglijk opgesplitste cello's klinken er niet minder om. Ook een paar sublieme a capellamaten voor sopraan en twee tenoren bewijzen dat Cherubini nog altijd de potentie heeft om zich los te rukken uit de marge.

Na Haydns blazen eerder dit jaar te hebben opgepoetst met de

opera's *Orlando paladino* en *Armida*, wierp de ZaterdagMatinee nu een blik op zijn ondergeschoven kerkmuziek.

In de tweede *Missa Cellensis* gooit de componist grote brokken tekst in het koor, terwijl vier solisten vechten om de restjes. Desondanks kregen sopraan Christina Landshamer en tenor Benjamin Hulett in de Grote Zaal van het Concertgebouw een stralend legato uit hun keel.

Op de groepsklank van het Groot Omroepkoor had dirigent Frans Brüggen minder greep. Wat in het zachte welsprekend klonk, werd bij stemverheffing algauw gruisig. In Beethovens ouverture *Coriolan* pakte Brüggen de Radio Kamer Filharmonie bij de kladden. Effectvolle truc: brutaal inzetten, meteen inbinden, langzaam weer zwellen.

Guido van Oorschot

★★★★★

Groot Omroepkoor, Radio Kamer Filharmonie o.l.v. Frans Brüggen, werken van Haydn, Cherubini en Beethoven. Amsterdam, Concertgebouw, 3/10. Radio 4: 6/10, 20.00 uur.